

paa af 4de Klasse Nr. 4, nemlig efter tvende
 Resolutioner af 1807 og 1839, som endnu an-
 tages at være i Kraft og ikke sjældent ere be-
 nyttede. Altsaa for at dette skulde gjælde som
 Regel, behøves der ikke nogen ny Lovbestem-
 melse. En saadan vil derimod behøves, dersom
 det skulde gjælde med Hensyn til Panteforskriv-
 ninger, men med Hensyn til den turde Foran-
 staltningen være en Deel mere betænkelig. Der
 sees i og for sig ikke at være nogen egentlig
 Grund til, at man skulde mere favorisere den
 Panteforskrivning, der udstedes af den acquire-
 rende Bønde, der kjøber sin hidtidige Fæstegaard,
 til Godsets hidtidige Eier, end den Obligation,
 der udstedes af Bønden til hvilken som helst an-
 den Mand, der vil forstrække ham med Penge,
 og det turde maaskee lede til Clustoner og Mis-
 ligheder, om saadan enkelt Forskrivningsmaade
 var tillagt en særdeles Lettelse, og det kunde
 muligt lede til, at naar Forskrivningen først
 var udstedt, denne da kunde transporteres, uden
 at man fra det Offentliges Side kunde holde
 Control med, at det befalede stemplede Papiir,
 som ellers skal bruges til Transporter, blev be-
 nyttet. Ligeledes maa jeg med Hensyn til den
 Lettelse, som er foreslaaet, at der skulde tilstaaes
 ved at Halvprocentsafgiften faldt bort, tillade
 mig at bemærke, at det turde være hensigts-
 mæssigt, at der istedet herfor bliver givet en
 almindelig Regel, saaledes omtrent som den,
 der indeholdes i Forordningen af 8de Februar
 1810 om, at der istedetfor Halvprocenten er-
 lægges een Rigsdaler pr. Tønde Hartkorn ved
 nyt Fæste og Arvefastes Overdragelse; thi der-
 som den Bestemmelse, som her indeholdes i Lo-

ven om, at Halvprocenten skulde estergives ved
 de Overdragelser af Fæsteeiendommen, som skee
 paa Lehn, Stamhuse og Fideicommisser, ikke
 kom til at staae anderledes end den staaer her,
 vilde det medføre den Anomali, at denne Be-
 gunstiggelse gjaldt paa disse Godser, men ikke
 paa andre Godser, og det turde derfor være
 hensigtsmæssigere, at en saadan Bestemmelse
 blev givet i en mere almindelig Lov, som angik
 alt Fæstegodssets Overdragelse til Selveiend-
 om eller Arvefæste, og der synes da at være
 Grund til at følge denne Analogi, man har i
 nyseiterede Forordning af 8de Febr. 1810 § 6.
 — Det er de Bemærkninger, jeg har troet nu at
 burde fremsætte.

Besvarelse: Jeg skulde blot tillade mig en
 Bemærkning i Anledning af, hvad den høitærede
 Justitsminister har anført med Hensyn til det,
 jeg yttrede om Indfæstningen, idet jeg maa
 have udtrykt mig urigtigt, forsaavidt det blev
 opfattet paa den Måde, at det var min Me-
 ning, at man skulde tage et Aaremaal af
 30—35 Aar, for at udfinde, til hvilken Priis
 Godset maatte sælges. Det har ikke været
 min Mening. Min Hensigt var at gøre op-
 mærksom paa, at man ikke kan capitalisere
 Indfæstningen ligefrem, idet det efter de almin-
 delige Beregninger er antaget, at Gjennemsnits-
 levetiden for Fæsterne er fra 30—35 Aar, men
 man derefter har beregnet, at en Indfæstning
 har den samme Værdi aarligt for Godseieren,
 som om han fik 4 pCt. af denne Capital aar-
 ligt. Det er kun med Hensyn dertil, at jeg
 har gjort opmærksom paa, at man ikke lige-
 frem kunde capitalisere.